

Ils sont leurs propres juges

Par David A. Bednar
du Collège des douze apôtres

Είναι οι κριτές του εαυτού τους

Από τον Πρεσβύτερο Ντέιβιντ Α. Μπέντναρ
Της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

Conférence générale d'octobre 2025

Si nous avons exercé notre foi en Jésus-Christ, contracté et respecté des alliances avec Dieu et nous sommes repentis de nos péchés, alors la barre du jugement sera agréable.

À la fin du Livre de Mormon, Moroni nous adresse des invitations édifiantes : « venez au Christ », « soyez rendus parfaits en lui », « refusez toute impiété » et « aimez Dieu de tout votre pouvoir, de toute votre pensée et de toute votre force ». Il est intéressant de constater que la dernière phrase de son enseignement évoque à la fois la résurrection et le jugement dernier.

Il dit : « Je vais bientôt me reposer dans le paradis de Dieu, jusqu'à ce que mon esprit et mon corps se réunissent de nouveau, et que je sois amené triomphant dans les airs, pour vous rencontrer devant la barre agréable du grand Jéhovah, le Juge éternel des vivants et des morts. »

Je suis intrigué par le fait que Moroni ait utilisé le mot « agréable » pour caractériser le jugement dernier. D'autres prophètes du Livre de Mormon décrivent également le jugement comme un « jour glorieux », que nous devrions « [attendre] avec l'œil de la foi ». Cependant, quand nous pensons au jour du jugement, ce sont bien souvent d'autres descriptions prophétiques qui nous viennent à l'esprit : la « honte et une culpabilité affreuse », la « peur et [...] une crainte terribles », ainsi que « la misère sans fin ».

À mon sens, l'opposition nette de ces termes révèle que, grâce à la doctrine du Christ, Moroni et d'autres prophètes pouvaient envisager ce grand jour avec empressement et espérance, plutôt que dans la peur réservée à ceux qui ne s'y

Εάν έχουμε ασκήσει πίστη στον Ιησού Χριστό, έχουμε συνάψει και τηρήσει διαθήκες με τον Θεό και έχουμε μετανοήσει για τις αμαρτίες μας, το βήμα κρίσεως θα είναι αρεστό.

Το Βιβλίο του Μόρμον ολοκληρώνεται με εμψυχωτικές προσκλήσεις από τον Μορόνι να «[έλθουμε] προς τον Χριστό», «[να] τελειοποιηθ[ούμε] με αυτόν», «[να] αρνηθ[ούμε] κάθε ασέβεια» και «[να] αγαπ[ούμε] τον Θεό με όλη τη δύναμη, τον νου και την ισχύ [μας]». Είναι ενδιαφέρον ότι η τελευταία πρόταση των οδηγιών του προεξοφλεί τόσο την Ανάσταση όσο και την Τελική Κρίση.

Εκείνος είπε: «Εγώ σύντομα θα πάω να αναπαυτώ στον παράδεισο του Θεού, μέχρι το πνεύμα μου και το σώμα μου πάλι να ενωθούν, και να προσαχθώ θριαμβευτικά μέσα από τον αέρα, για να σας συναντήσω εμπρός στο αρεστόβημα του μεγάλου Ιεχωβά, του Αιώνιου Κριτή τόσο των ζώντων όσο και των νεκρών».

Μου κεντρίζει το ενδιαφέρον η χρήση της λέξεως «αρεστό» από τον Μορόνι για να περιγράψει την Τελική Κρίση. Άλλοι προφήτες του Βιβλίου του Μόρμον περιγράφουν ομοίως την Κρίση ως μία «ένδοξη ημέρα» και μία ημέρα στην οποία θα πρέπει να «προσδοκ[ούμε] με μάτι γεμάτο πίστη». Ωστόσο, συχνά, όταν προσδοκούμε την Ημέρα της κρίσεως, έρχονται στον νου άλλες προφητικές περιγραφές, όπως «ντροπή και απαίσια ενοχή», «φόβο[ς] και τρόμο[ς]» και «ατελείωτη δυστυχία».

Πιστεύω ότι αυτή η έντονη γλωσσική αντίθεση δείχνει ότι η διδαχή του Χριστού επέτρεψε στον Μορόνι και σε άλλους προφήτες να προσδοκούν εκείνη τη μεγάλη ημέρα με πρόθυμη και ελπιδοφόρο προσδοκία, αντί για τον φόβο για

sont pas préparés spirituellement. Qu'avait compris Moroni que nous devons apprendre, vous et moi ?

Je prie pour recevoir l'aide du Saint-Esprit pendant que nous étudierons le plan de bonheur de miséricorde de notre Père céleste, le rôle expiatoire du Sauveur dans ce plan et la manière dont, « le jour du jugement, [nous serons responsables] de [nos] propres péchés».

Le plan du bonheur de notre Père céleste

Les objectifs primordiaux du plan du Père sont de fournir à ses enfants d'esprit la possibilité de recevoir un corps physique, d'apprendre à discerner « le bien du mal » dans la condition mortelle, de grandir spirituellement et de progresser éternellement.

Ce que les Doctrine et Alliances désignent comme « le libre arbitre moral » est un élément central du plan de Dieu visant à réaliser l'immortalité et la vie éternelle de ses fils et de ses filles. Les Écritures appellent aussi ce principe fondamental le libre arbitre et la liberté de choisir et d'agir.

Le terme « libre arbitre moral » est instructif. « Bon », « honnête » et « vertueux » sont synonymes du mot « moral ». Parmi les synonymes de l'expression « libre arbitre », on trouve « action », « activité » et « travail ». Par conséquent, on peut comprendre « le libre arbitre moral » comme étant la capacité, et le privilège, de choisir et d'agir par nous-mêmes de manière bonne, honnête, vertueuse et conforme à la vérité.

Les créations de Dieu comprennent à la fois des « choses qui se meuvent [et des] choses qui sont mues ». Le libre arbitre moral est le « pouvoir de l'action indépendante » conçu par Dieu, qui nous permet, en tant que ses enfants, d'être des agents qui agissent et non de simples objets qui sont mus.

La terre a été créée pour être un endroit où les enfants de notre Père céleste seraient mis à l'épreuve pour voir s'ils feraient « tout ce que le Seigneur, leur Dieu, leur commander[ait] ». L'un des buts principaux de la Création et de notre existence mortelle est de nous donner la possibilité d'agir et de devenir ce que le Seigneur nous invite à devenir.

Le Seigneur a dit à Hénoc :

τον οποίον προειδοποιούσαν όσους δεν ήταν πνευματικώς προετοιμασμένοι. Τι κατάλαβε ο Μορόνι που εσείς και εγώ πρέπει να μάθουμε;

Προσεύχομαι για τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος καθώς εξετάζουμε το σχέδιο του Επουράνιου Πατέρα περί ευδαιμονίας και το έλεος, τον εξιλεωτικό ρόλο του Σωτήρος στο σχέδιο του Πατέρα και πώς θα « λογοδοτή[ουμε] » για τις αμαρτίες [μας] την ημέρα της κρίσης ».

Το σχέδιο του Πατέρα περί ευδαιμονίας

Οι κυριότεροι σκοποί του σχεδίου του Πατέρα είναι να παράσχει στα παιδιά-πνεύματά Του ευκαιρίες να λάβουν ένα υλικό σώμα, να μάθουν το « καλό από το κακό » μέσω της θνητής εμπειρίας, να αναπτυχθούν πνευματικώς και να προοδεύσουν αιωνίως.

Αυτό που αναφέρει το Διδαχή και Διαθήκες ως ηθική βούληση είναι κεντρικό στοιχείο στο σχέδιο του Θεού να πραγματοποιήσ[ει] την αθανασία και αιώνια ζωή των υιών και των θυγατέρων Του. Αυτή η βασική αρχή περιγράφεται επίσης στις γραφές ως ελεύθερη βούληση και η ελευθερία επιλογής και δράσης.

Ο όρος « ηθική βούληση » είναι διδακτικός. Τα συνώνυμα της λέξεως « ηθικός » περιλαμβάνουν το « καλός », το « έντιμος » και το « ενάρετος ». Τα συνώνυμα της λέξεως « ελεύθερη βούληση » μπορούν να περιλαμβάνουν τη « δράση », τη « δραστηριότητα » και το « έργο ». Ως εκ τούτου, η « ηθική βούληση » μπορεί να κατανοηθεί ως η ικανότητα και το προνόμιο να επιλέγουμε και να ενεργούμε για τον εαυτό μας με τρόπους που είναι καλοί, έντιμοι και ενάρετοι.

Τα δημιουργήματα του Θεού περιλαμβάνουν τόσο « αυτά που ενεργούν όσο και αυτά στα οποία άλλοι ενεργούν ». Και η ηθική βούληση είναι η θεϊκά σχεδιασμένη « δύναμη της ανεξάρτητης δράσης » που μας ενδυναμώνει ως τέκνα του Θεού για να γίνουμε κύριοι του εαυτού μας και όχι απλώς αντικείμενα που άλλοι ενεργούν.

Η Γη δημιουργήθηκε ως ένα μέρος όπου τα παιδιά του Επουράνιου Πατέρα θα μπορούσαν να αποδείξουν για να διαπιστωθεί αν θα « έκαναν όσα ο Κύριος ο Θεός τους τούς προστάζει ». Ο πρωταρχικός σκοπός της Δημιουργίας και της θνητής μας υπάρξεως είναι να μας δοθεί η ευκαιρία να ενεργήσουμε για να γίνουμε αυτό που ο Κύριος μας καλεί να γίνουμε.

Ο Κύριος δίδαξε τον Ενώχ:

« Regarde ceux-ci qui sont tes frères ; ils sont l'œuvre de mes mains ; je leur ai donné leur connaissance le jour où je les ai créés ; et dans le jardin d'Éden, j'ai donné à l'homme son libre arbitre.

« Et j'ai dit à tes frères, et je leur ai aussi donné le commandement, de s'aimer les uns les autres et de me choisir, moi, leur Père. »

Les objectifs fondamentaux de l'exercice du libre arbitre sont de s'aimer les uns les autres et de choisir Dieu. Ces deux objectifs correspondent exactement aux deux grands commandements : aimer Dieu de tout notre cœur, de toute notre âme et de toute notre pensée, et aimer notre prochain comme nous-mêmes.

Réfléchissez au fait que nous recevons le commandement, pas seulement un conseil ou une exhortation, mais bien le commandement d'employer notre libre arbitre pour aimer notre prochain et choisir Dieu. Dans les Écritures, l'adjectif « moral » est plus qu'un simple adjectif qualificatif. Il indique peut-être aussi une directive divine sur la manière dont on doit exercer notre libre arbitre.

Un cantique bien connu s'intitule « Bien choisir », et ce, pour une bonne raison. Nous n'avons pas reçu la bénédiction du libre arbitre moral pour faire ce que nous voulons quand nous le voulons. Au contraire, selon le plan du Père, nous avons reçu le libre arbitre moral pour rechercher la vérité éternelle et agir conformément à cette vérité. Ayant « le pouvoir d'agir par [nous]-mêmes », nous devons œuvrer avec zèle à de bonnes causes, « faire beaucoup de choses de [notre] plein gré et produire beaucoup de justice ».

L'importance éternelle du libre arbitre moral est soulignée dans le récit scripturaire du conseil prémortel. Lucifer s'est rebellé contre le plan du Père pour ses enfants et a cherché à détruire le pouvoir de l'action indépendante. Il est significatif que l'insoumission du diable ait été dirigée directement sur le principe du libre arbitre moral.

Dieu a expliqué : « C'est pourquoi, parce que Satan se rebellait contre moi, qu'il cherchait à détruire le libre arbitre de l'homme, [...] je le fis précipiter. »

Le plan égoïste de l'adversaire consistait à

« Ιδού αυτούς τους αδελφούς σου. Είναι έργα των δικών μου χειρών, και τους έδωσα τη γνώση τους την ημέρα που τους δημιούργησα. Και στον Κήπο της Εδέμ, εγώ έδωσα στον άνθρωπο την βούληση.

»Και είπα στους αδελφούς σου, και έδωσα επίσης εντολή, ότι θα πρέπει να αγαπούν ο ένας τον άλλον, και ότι θα πρέπει να επιλέγουν εμένα, τον Πατέρα τους».

Οι θεμελιώδεις σκοποί για την άσκηση της ελεύθερης βούλησης είναι να αγαπούμε ο ένας τον άλλον και να επιλέγουμε τον Θεό. Και αυτοί οι δύο σκοποί ευθυγραμμίζονται ακριβώς με την πρώτη και δεύτερα μεγάλη εντολή να αγαπούμε τον Θεό με όλη την καρδιά, την ψυχή και τον νου μας και να αγαπούμε τον πλησίον μας όπως τον εαυτό μας.

Σκεφτείτε ότι λαμβάνουμε εντολή –όχι απλώς νουθεσίες ή συμβουλές αλλά μας δίνεται εντολή– να χρησιμοποιήσουμε την ελεύθερη βούλησή μας για να αγαπούμε ο ένας τον άλλον και να επιλέξουμε τον Θεό. Επιτρέψτε μου να προτείνω ότι στις γραφές η τροποποιητική λέξη «ηθικός» δεν είναι απλώς ένα επίθετο αλλά ίσως επίσης μία θεία οδηγία για το πώς θα πρέπει να χρησιμοποιείται η ελεύθερη βούλησή μας.

Ένας γνωστός ύμνος έχει τίτλο «Το σωστό» για κάποιον λόγο. Δεν έχουμε ευλογηθεί με ηθική ελεύθερη βούληση για να κάνουμε ό,τι θέλουμε, όποτε θέλουμε. Αντιθέτως, σύμφωνα με το σχέδιο του Πατέρα, έχουμε λάβει ηθική ελεύθερη βούληση να αναζητούμε την αιώνια αλήθεια και να ενεργούμε σύμφωνα με αυτήν. Ως «κύριοι του εαυτού [μας]», θα πρέπει να ασχολούμαστε διακαώς με καλούς σκοπούς, «να κάν[ουμε] πολλά πράγματα από δική [μας] ελεύθερη βούληση και να πραγματοποιού[με] πολλά έργα χρηστότητας».

Η αιώνια σημασία της ηθικής ελεύθερης βούλησης τονίζεται στην αφήγηση των γραφών σχετικά με το προγήινο συμβούλιο. Ο Εωσφόρος επαναστάτησε εναντίον του σχεδίου του Πατέρα για τα τέκνα Του και επιζήτησε να καταστρέψει τη δύναμη της ανεξάρτητης δράσεως. Είναι σημαντικό ότι η περιφρόνηση του διαβόλου επικεντρώθηκε άμεσα στην αρχή της ηθικής ελεύθερης βούλησης.

Ο Θεός εξήγησε: «Επομένως, επειδή... ο Σατανάς επαναστάτησε εναντίον μου και επιδίωξε να καταστρέψει την ελεύθερη βούληση του ανθρώπου... έκανα να ριχτεί κάτω».

Το εγωιστικό σχέδιο του εναντίου ήταν να

priver les enfants de Dieu de la capacité d'« agir par eux-mêmes » dans la justice. Son intention était de réduire les enfants de notre Père céleste à de simples objets qui sont mus.

Agir et devenir

Dallin H. Oaks a souligné le fait que l'Évangile de Jésus-Christ nous invite à la fois à connaître quelque chose et à devenir quelqu'un par l'exercice juste de notre libre arbitre moral. Il a dit :

« De nombreux passages de la Bible et des Écritures modernes parlent d'un jugement final au cours duquel tous les hommes seront rétribués selon leurs actions ou selon les désirs de leur cœur. Mais d'autres Écritures sont plus précises et disent que nous serons jugés selon l'état que nous aurons atteint. [...] »

« Le prophète Néphi décrit le jugement dernier en termes de ce que nous sommes devenus: 'Et si leurs œuvres sont souillées, ils doivent nécessairement être souillés ; et s'ils sont souillés, il faut nécessairement qu'ils ne puissent pas demeurer dans le royaume de Dieu' [1 Néphi 15:33; italiques ajoutées]. Moroni déclare : 'Celui qui est souillé restera souillé, et celui qui est juste restera juste' [Mormon 9:14; italiques ajoutées]. »

Le président Oaks ajoute : « De ces enseignements, nous déduisons que le jugement dernier ne sera pas une simple évaluation de la somme de nos actions bonnes et mauvaises, c'est-à-dire de tout ce que nous avons fait. Ce sera la constatation de l'effet final de nos actions et pensées, de ce que nous serons devenus. »

L'expiation du Sauveur

Nos œuvres et nos désirs seuls ne nous sauvent pas ; ils ne le peuvent pas. « Après tout ce que nous pouvons faire », nous ne sommes réconciliés avec Dieu que par la miséricorde et la grâce résultant du sacrifice expiatoire infini et éternel du Sauveur.

Alma a déclaré : « Alors jetez les regards autour de vous et commencez à croire au Fils de Dieu, à croire qu'il viendra racheter son peuple, et qu'il souffrira et mourra pour expier ses

αφαιρέσει από τα τέκνα του Θεού την ικανότητα να γίνουν « κύριοι του εαυτού τους » οι οποίοι θα μπορούσαν να ενεργούν με χρηστότητα. Η πρόθεσή του ήταν να καταδικάσει όλα τα τέκνα του Επουράνιου Πατέρα να γίνουν αντικείμενα επάνω στα οποία θα μπορούσαν μόνο να ενεργούν άλλοι.

Πράξη και εξέλιξη

Ο Πρόεδρος Ντάλλιν Χ. Όουκς έχει τονίσει ότι το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού μάς καλεί τόσο να γνωρίσουμε κάτι όσο και να γίνουμε κάτι μέσω της ενάρετης ασκήσεως της ηθικής ελευθέρωσης βούλησης. Είπε:

« Πολλές βιβλικές και σύγχρονες γραφές μιλούν για μια τελική κρίση κατά την οποία όλοι οι άνθρωποι θα ανταμειφθούν ανάλογα με τις πράξεις ή τα έργα τους ή τις επιθυμίες της καρδιάς τους. Όμως άλλες γραφές επεκτείνονται σε αυτό αναφερόμενες στο ότι κρινόμαστε από την κατάσταση που έχουμε επιτύχει.

« Ο προφήτης Νεφί περιγράφει την Τελική Κρίση με όρους αυτού που έχουμε γίνει: « Και αν τα έργα τους ήταν ρυπαρότητα, πρέπει να αγαστικά να είναι ρυπαροί. Και αν είναι ρυπαροί, πρέπει να μη μπορούν να κατοικήσουν στη βασιλεία του Θεού » [Νεφί Α' 15:33. Η πλάγια γραφή προστέθηκε]. Ο Μορόνι δηλώνει: « Αυτός που είναι βρομερός θα είναι ακόμη βρομερός. Και εκείνος που είναι δίκαιος θα είναι ακόμη δίκαιος » [Μόρμον 9:14. Η πλάγια γραφή προστέθηκε]. »

Ο Πρόεδρος Όουκς συνεχίζει: « Από τέτοιες διδασκαλίες συμπεραίνουμε ότι η Τελική Κρίση δεν είναι απλώς ο υπολογισμός του τελικού αθροίσματος καλών και κακών πράξεων – τι έχουμε κάνει. Είναι μια αναγνώριση του τελικού αποτελέσματος των πράξεων και των σκέψεών μας – τι έχουμε γίνει. »

Η Εξιλέωση του Σωτήρος

Τα έργα και οι επιθυμίες μας από μόνα τους δεν μας σώζουν και δεν μπορούν να μας σώσουν. « Ύστερα από όλα όσα μπορούμε να κάνουμε » – συμφιλιωνόμαστε με τον Θεό μόνο μέσω του ελέους και της χάριτος που είναι διαθέσιμα μέσω της απέραντης και αιώνιας εξιλεωτικής θυσίας του Σωτήρος.

Ο Άλμα δήλωσε: « Αρχίστε να πιστεύετε στον Υιό του Θεού, ότι θα έλθει για να λυτρώσει τον λαό Του, και ότι θα υποφέρει και θα πεθάνει για να εξιλεωθεί για τις αμαρτίες τους. Και ότι

péchés, et qu'il se relèvera d'entre les morts, ce qui réalisera la résurrection, que tous les hommes se tiendront devant lui pour être jugés au dernier jour, jour du jugement, selon leurs œuvres. »

« Nous croyons que, grâce au sacrifice expiatoire du Christ, tout le genre humain peut être sauvé, en obéissant aux lois et aux ordonnances de l'Évangile. » Comme nous devons être reconnaissants que nos péchés et nos mauvaises actions ne se dresseront pas en témoignage contre nous si nous sommes véritablement « [nés] de nouveau », que nous exerçons notre foi dans le Rédempteur, que nous nous repentons avec « sincérité de cœur » et « intention réelle », et que nous « persév[érons] jusqu'à la fin ».

La crainte de Dieu

Nombre d'entre nous pensent peut-être que comparaître devant la barre du Juge éternel ressemble à une procédure devant un tribunal terrestre. Un juge présidera. Des preuves seront présentées. Un verdict sera rendu. Et nous serons probablement incertains et effrayés jusqu'à ce que le résultat final nous soit connu. Mais je crois que cette description est inexacte.

Il existe une crainte, que les Écritures appellent la « crainte de Dieu » ou « la crainte du Seigneur », qui diffère des peurs mortelles que nous éprouvons souvent, tout en leur étant apparentée. Contrairement à la crainte selon le monde qui suscite l'inquiétude et l'anxiété, la crainte de Dieu est source d'assurance, de confiance et de paix dans notre vie.

Cette crainte juste inclut un profond sentiment de révérence et d'admiration envers le Seigneur Jésus-Christ, l'obéissance à ses commandements, et l'attente impatiente du jugement dernier et de la justice qu'il rendra. La crainte de Dieu naît d'une compréhension correcte de la nature et de la mission divines du Rédempteur, d'une disposition à soumettre notre volonté à la sienne, et de la connaissance que chaque homme et chaque femme seront responsables de leurs propres désirs, pensées, paroles et actes mortel-sau jour du jugement.

Craindre le Seigneur, ce n'est pas appréhender avec réticence de nous retrouver en sa présence pour être jugés. C'est plutôt la perspective de finir par reconnaître à notre sujet les « choses telles qu'elles sont réellement » et « telles

tha εγερθεί ξανά από τους νεκρούς, πράγμα το οποίο θα πραγματοποιήσει την ανάσταση, ώστε όλοι οι άνθρωποι θα σταθούν εμπρός Του, για να κριθούν κατά την τελευταία ημέρα της κρίσεως, σύμφωνα με τα έργα τους».

«Πιστεύουμε ότι μέσω της Εξιλέωσης του Χριστού, όλη η ανθρωπότητα μπορεί να σωθεί, με υπακοή στους νόμους και στις διατάξεις του Ευαγγελίου». Πόσο ευγνώμονες θα πρέπει να είμαστε που οι αμαρτίες και οι κακές πράξεις μας δεν θα σταθούν ως μαρτυρία εναντίον μας, αν πραγματικά «αναγεννηθού[με]», ασκήσουμε πίστη στον Λυτρωτή, μετανοήσουμε με «ειλικρίνεια καρδιάς» και «πραγματική πρόθεση» και αν «υπομείν[ουμε] μέχρι τέλους».

Φόβος κατά Θεόν

Πολλοί από εμάς μπορεί να αναμένουν ότι η εμφάνισή μας ενώπιον του βήματος του Αιώνιου Κριτή θα είναι παρόμοια με μια διαδικασία σε ένα κοσμικό νομικό δικαστήριο. Ένας δικαστής θα προεδρεύσει. Θα παρουσιασθούν αποδεικτικά στοιχεία. Θα εκδοθεί ετυμηγορία. Και πιθανότατα θα είμαστε αβέβαιοι και φοβισμένοι μέχρι να μάθουμε το τελικό αποτέλεσμα. Πιστεύω όμως ότι ένας τέτοιος χαρακτηρισμός είναι ανακριβής.

Διαφορετικός αλλά σχετικός με τους φόβους της θνητότητας που συχνά βιώνουμε είναι αυτός που περιγράφουν οι γραφές ως «Θεό, με σεβασμό και ευλάβεια» ή «φόβος του Κυρίου». Σε αντίθεση με τον εγκόσμιο φόβο που προκαλεί πανικό και άγχος, ο φόβος του Θεού προσκαλεί στη ζωή μας ειρήνη, επιβεβαίωση και εμπιστοσύνη.

Ο χρηστός φόβος περικλείει ένα βαθύ συναίσθημα ευλάβειας και δέους για τον Κύριο Ιησού Χριστό, υπακοή στις εντολές Του και προσδοκία για την Τελική Κρίση και κρίση στο χέρι Του. Ο κατά Θεόν φόβος προκύπτει από την ορθή κατανόηση της θείας φύσεως και αποστολής του Λυτρωτή, την προθυμία για υποταγή της θέλησής μας στη δική Του και τη γνώση ότι κάθε άνδρας και γυναίκα θα λογοδοτήσει για τις δικές του αμαρτίες, σκέψεις, λόγια και πράξεις κατά τη θνητότητα κατά την Ημέρα της Κρίσεως.

Ο φόβος του Κυρίου δεν είναι η απρόθυμη συμφωνία ότι θα παρουσιασθούμε μπροστά Του για να κριθούμε. Αντίθετα, είναι η προοπτική να αναγνωρίσουμε τελικώς για τον εαυτό μας «τα πράγματα όπως είναι πραγματικά και όπως

qu'elles seront réellement».

Quiconque a vécu, vit à présent ou vivra ici-bas comparaitra devant la barre de Dieu, pour être jugé par lui « selon ses œuvres, qu'elles soient bonnes ou qu'elles soient mauvaises».

Si nos désirs ont été tournés vers la justice et que nous avons fait de bonnes œuvres, c'est-à-dire si nous avons exercé notre foi en Jésus-Christ, contracté et respecté des alliances avec Dieu, et nous sommes repentis de nos péchés, alors la barre du jugement sera agréable. Comme l'a déclaré Énos, nous nous tiendrons devant le Rédempteur et nous verrons son visage avec plaisir. Et, au dernier jour, notre « récompense sera la justice».

À l'inverse, si nos désirs se sont portés sur le mal et si nos œuvres ont été mauvaises, alors nous redouterons la barre du jugement. Nous aurons « la connaissance parfaite», « le souvenir vif» et « la conscience vive de [notre] culpabilité». « Nous n'oserons pas lever les yeux vers notre Dieu, et nous serions heureux si nous pouvions commander aux rochers et aux montagnes de tomber sur nous pour nous cacher de sa présence. » Et, au dernier jour, notre « récompense sera le mal».

En fin de compte, nous sommes nos propres juges. Personne n'aura besoin de nous indiquer où aller. Devant le Seigneur, nous admettrons ce que nous avons décidé de devenir au cours de notre vie mortelle et saurons par nous-mêmes quelle place nous méritons dans l'éternité.

Promesse et témoignage

Comprendre que le jugement dernier peut être agréable n'est pas une bénédiction réservée uniquement à Moroni.

Alma a décrit les bénédictions promises à tout disciple dévoué du Sauveur. Il a dit :

« La signification du mot restauration est de ramener le mal au mal, ou le charnel au charnel, ou le diabolique au diabolique — le bien à ce qui est bien, le droit à ce qui est droit, le juste à ce qui est juste, le miséricordieux à ce qui est miséricordieux. [...]

« Agis avec justice, juge avec droiture et fais continuellement le bien ; et si tu fais toutes ces choses, alors tu recevras ta récompense ; oui, la miséricorde te sera rendue ; la justice te sera ren-

πραγματικά θα είναι».

Κάθε άτομο που έχει ζήσει ή που ζει τώρα και πρόκειται να ζήσει στη Γη «θα προσαχθ[εί] να σταθ[εί] ενώπιον του βήματος του Θεού, για να κριθ[εί] από εκείνον σύμφωνα με τα έργα του αν είναι αγαθά ή αν είναι πονηρά».

Εάν οι επιθυμίες μας ήταν ενάρετες και τα έργα μας καλά –που σημαίνει ότι έχουμε ασκήσει πίστη στον Ιησού Χριστό, έχουμε συνάψει και τηρήσει διαθήκες με τον Θεό και έχουμε μετανοήσει για τις αμαρτίες μας– τότε το βήμα κρίσεως θα είναι αρεστό. Όπως διακήρυξε ο Ενώς, θα «σταθ[ούμε] εμπρός [στον Λυτρωτή]. Τότε θα δ[ούμε] το πρόσωπό του με ευχαρίστηση». Και κατά την τελευταία ημέρα θα «ανταμειφθ[ούμε] με χρηστότητα».

Αντιθέτως, εάν οι επιθυμίες μας υπήρξαν πονηρές και τα έργα μας κακόβουλα, τότε το βήμα κρίσεως θα είναι αιτία τρόμου. Θα έχουμε «τέλεια γνώση», «σαφή ανάμνηση» και «ζωντανή αίσθηση της ενοχής [μας]». «Δεν θα τολμούμε να κοιτάξουμε ψηλά προς τον Θεό μας, και πολύ θα επιθυμούσαμε να μπορούσαμε να προστάζαμε τις πέτρες και τα βουνά να πέσουν επάνω μας, να μας κρύψουν από την παρουσία του». Και κατά την τελευταία ημέρα θα «λάβουμε την ανταμοιβή [μας] του κακού».

Τελικώς, λοιπόν, είμαστε κριτές του εαυτού μας. Κανείς δεν θα χρειαστεί να μας πει πού να πάμε. Στην παρουσία του Κυρίου, θα αναγνωρίσουμε αυτό που έχουμε επιλέξει να γίνουμε στη θνητότητα και θα γνωρίσουμε αφ' εαυτού μας πού θα πρέπει να είμαστε στην αιωνιότητα.

Υπόσχεση και μαρτυρία

Η κατανόηση ότι η Τελική Κρίση μπορεί να είναι αρεστή δεν είναι μία ευλογία που προορίζεται μόνο για τον Μορόνι.

Ο Άλμα περιέγραψε υπεσχημένες ευλογίες διαθέσιμες σε κάθε αφοσιωμένο μαθητή του Σωτήρος. Είπε:

«Η έννοια της λέξης αποκατάσταση είναι να επαναφέρει το πονηρό στο πονηρό, ή το σαρκικό στο σαρκικό, ή το διαβολικό στο διαβολικό – το αγαθό σε αυτό που είναι αγαθό, το ενάρετο σε αυτό που είναι ενάρετο, το δίκαιο σε αυτό που είναι δίκαιο, το ευσπλαχνικό σε αυτό που είναι ευσπλαχνικό.

«...Φέρσου δίκαια, κρίνε ενάρετα και κάνε το καλό διαρκώς. Και αν κάνεις όλα αυτά, τότε θα λάβεις την αμοιβή σου. Μάλιστα, θα σου αποκατασταθεί πάλι η ευσπλαχνία, θα σου αποκατα-

due, un jugement droit te sera rendu, et le bien te sera rendu en récompense. »

Je témoigne avec joie que Jésus-Christ est notre Sauveur vivant. La promesse d'Alma est réelle, et s'adresse à vous et à moi aujourd'hui, demain et à jamais. J'en témoigne au nom sacré du Seigneur Jésus-Christ. Amen.

σταθεί πάλι η δικαιοσύνη, θα σου αποκατασταθεί πάλι η δίκαιη κρίση, και θα σου ανταμειφθεί πάλι το καλό».

Καταθέτω μαρτυρία με χαρά ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο ζων Σωτήρας μας. Η υπόσχεση του Άλμα είναι αληθινή και ισχύει για εσάς και εμένα – σήμερα, αύριο και για όλη την αιωνιότητα. Καταθέτω μαρτυρία για αυτό στο ιερό όνομα του Κυρίου Ιησού Χριστού, αμήν.